

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci Moniky Dobroděnkové
„Konverzie u sv. Augustína“

Fenomén konverze je důležitým předmětem zájmu religionistiky, zvláště psychologie náboženství a fenomenologie náboženství. Práce M. Dobroděnkové se zaměřuje na religionistické uchopení tohoto jevu a dokumentuje ho na životě významného konvertity, vůdčího myslitele křesťanského pozdního starověku, Aurelia Augustína.

Autorka na počátku (v 1. kapitole) stručně zmiňuje a komentuje (dobře zvolené) typologie konverzí a volí zajímavou koncepci: snaží se ukázat, že konverze často není jednoduchý a jednorázový akt, nýbrž že se mnohdy sestává z řady dílčích „bodů obratu“. V druhé kapitole a právě tento model „vícečetné konverze“ přesvědčivě, pečlivě a důkladně ilustruje komentářem k životnímu běhu sv. Augustína, jak jej on sám vylíčil a intepretoval ve svém slavném autobiografickém díle „Confesiones“. Zmiňuje klíčové body Augustinových životních a názorových proměn a uvádí vždy podněty k těmto změnám: někdy to byly intelektuální vlivy, jindy lidská setkání a „existenciální zážitky“.

V následující třetí kapitole prokazuje dobrou znalost teoretických modelů konverze, s nimiž se setkáme v klasické i soudobé psychologické literatuře a zároveň schopnost tvořivě aplikovat tyto poznatky na zvolenou látku (proces Augustinova životního a intelektuálního zrání).

Následující kapitoly ještě hlouběji analyzují tři etapy, které podle autorky nejvýrazněji strukturují proces Augustinova (vlastně celoživotního) *procesu* obrácení: intelektuální (filozofická) konverze, konverze vůle a konverze k asketickému životu. Zvláště bych vyzdvihl kapitolu 5.4., kde autorka velmi přesně ukazuje bod obratu od „filozofické konverze“ v duchu kontemplanace novoplatonského typu k specifickému charakteru křesťansky chápané víry: je jím úloha *milosti* (a na straně člověka pokory). To je motiv, který pak ztvárňuje nejen další běh Augustinovy životní cesty, nýbrž stává se klíčovým tématem Augustinovy teologie a náboženské filozofie. Autorce se tak podařilo najít biografický kontext centrálního obsahu Augustinova učení, jeho skutečný „Sitz im Leben“. Odtud pak v následující kapitole autorka dokládá tvrzení, že podstatou Augustinovy konverze není „konverze ke křesťanství“, nýbrž konverze k „radikální formě křesťanství“ (víře realizované životem kontemplanace a služby). (Možná, že právě to, co autorka zmiňuje v samém závěru, totiž *spojení „vita contemplativa a vita activa*, kontemplanace s nesmírně aktivním nasazením v biskupském úřadu, by zasloužilo ještě větší zdůraznění – název 6. kapitoly „Konverzia k asketickému životu“ toto *spojení* poněkud zastíňuje!)

Práce je velmi kvalitní i po formální stránce: je zajímavě a logicky strukturována, je psaná přehledně, čtivě, úsporně, všechna tvrzení jsou pečlivě dokládána citacemi, citace i úctyhodný a dobře členěný seznam literatury jsou pečlivě zpracovány. (Jistý nedostatek vidím v tom, že v mnoha případech v odkazech chybí zkratka křesťanského jména autora.) Velmi kvalitní je i shrnutí práce v závěru.

Práci M. Dobroděnkové jednoznačně doporučuji k obhajobě a hodnotím stupněm výborně (39 bodů).

1. Struktura argumentace: 9
2. Formální úroveň: 8
3. Práce s prameny. 8
4. Vlastní přínos: 7
5. Obecný přesah: 7

Prof. Pa. Halík Th.D.
ÚFaR FF

V Praze 12.9. 2011